

TÖÖ JA MÄNG

Töö ja mäng.

Olid neli venda - õde,
tublid lapsed - see on tõde.

Saabus hommik, möödus öö,
taevas säras kuldne päike,
algas lastel kibe töö,
ametis nii suur, kui väike.
Aiast õunad tuppa tõid,
riiulidki korda löid.

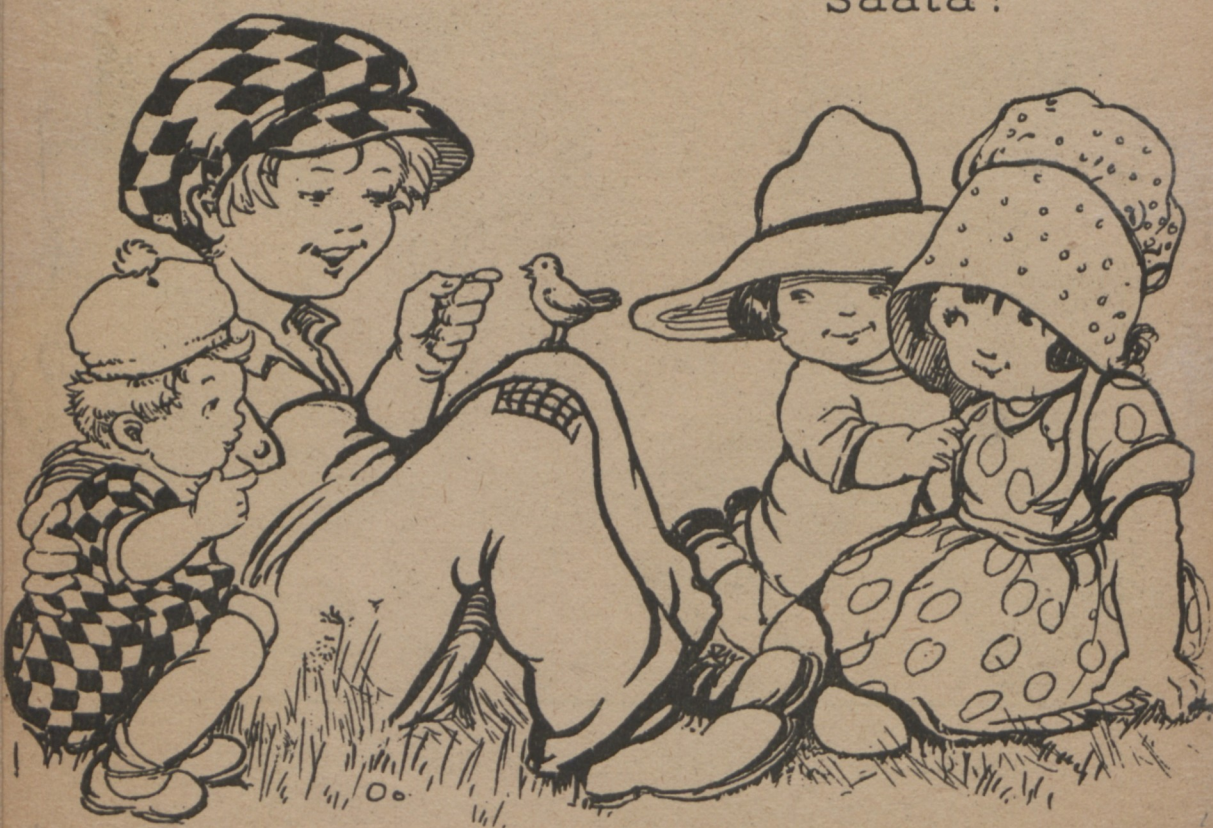

Siin on kõik: Enn, õde Helju,
väiksed vennad Ats ja Kalju.

Pääle tööd hää puhata,
haljal murul mängida.
Enn on linnukeste sõber.
Linnuke, nii väike nõder,
lendab poisi põlvele,
laulab laulu temale.

Talu taga, sääl on kesa,
kesal linnukese pesa,
pesas udusuled soojad,
udusulgel linnupojad.

Ära puutu, ainult vaata,
-muidu võid nad hukka
saata!

Aasa serval metsavilus,
sääl, kus kuused kasvavad,
elab loomakene ilus,
lapsed teda toidavad.
See on orav pisikene,
laste mänguseltsiline.

Orav oksal kepsu lööb,
silmakesed säravad,
pähklaid, kuuseseemneid sööb
vurrukesed liiguvad.

Lapsed hüüdvad rõõmsatena:
„Küll on loomakene kena!”

Lapsed murul
saia söid,
värsket saia, saial võid.

Aias tiik ja tiigis vesi,
sääl on palju kalu sees.
Lapsed püüemas kalakesi,
Enn on tubli kalamees.

Näe, ta viskas
õnge vette,
õnge otsas ussike.
Varsti saigi kala kätte,
-päris tore särjeke.

Vette kukkus väike Kalju,
-küll siis tõusis kisa valju.

Enn märja
                    venna kaenla võttis
ja kiirelt koju poole tõttas.

Kodus märjad püksid võeti
üles nööri pääle säeti,
et neid päike kuivataks,
pärast poiss nad jalga saaks.

Päike paistis, soojendas,
Kalju püksid kuivatas,
mees on jälle teiste seas,
kõnnib mängu esireas.

Kaljut
äpardus ei jäta,
jällegi ta sattus hätta.

Pärast kitse seljas ta
tahtis sõitma hakata,
aga Enn siis hoiatas,
ilusasti õpetas:

„Kits sind sõita küll ei taha,
ta lööb Kalju
seljast maha,
jalad püsti sirutab,
uperkuuti
virutab.”

Isa tuli vaatama,
mis need lapsed
teevad ka.
Lapsed aial istusid
aialatil õõtsusid.
Kalju jalgu kiigutab,
üles-alla
vibutab.

„Kalju ole
vağusi,
muidu kukud koguni!”
nõnda isa noomib teda.
„Pole vaja hoolitseda,
minust kinni Kaljuke.”
Nõnda arvab Ätsike.

Teisel päeval enne koitu
viidi loomadele toitu .

Jõudis
pühapäev
kord kätte,
tulid lapsed isa ette,
ütlesid: „Tööd tegime,
pisut vaeva nägime,
nüüd me palka palume,
maiustusi ostame.”

J. Oro.

Illustration by [illegible]

APR 2 05 017/1